

KRAKOWSKI
FESTIWAL
FILMOWY
POLECA

DWA Jerzy Ślaskowski
**REMBRANDTY
W OGRODZIE**

Bartek Kulas
Millhaven

&

PREMIERA 25.02.2011 sensacyjna komedia dokumentalna
TYLKO W KINACH STUDYJNYCH & animowany horror muzyczny

PRESSBOOK

MILLHAVEN

ANIMOWANY HORROR MUZYCZNY

PREMIERA W SIECI KIN STUDYJNYCH 25 LUTEGO 2011

REŻYSERIA: BARTEK KULAS

POLSKA 2010, 7'

DYSTRYBUCJA W POLSCE: KRAKOWSKA FUNDACJA FILMOWA

O FILMIE

Ktokolwiek zobaczy *Millhaven* zrealizowane przez Bartka Kulasa, będzie już zawsze z tym właśnie filmem kojarzył piosenkę Nicka Cave'a z albumu *Murder Ballads*. W Polsce zinterpretowała ją w unikalny sposób wokalistka Katarzyna Groniec i właśnie ta wersja stała się inspiracją dla reżysera. Kulas używa języka filmu animowanego, by zwizualizować wewnętrzny świat demonicznej Loretty – nastolatki z przeklętego małego miasteczka. Za pomocą finezyjnej kreski zderza eteryczną dziewczęcość z bluźnierczą, psychopatyczną atmosferą. Efektem jest coś więcej niż wideoklip do znanej piosenki. *Millhaven* to przepełniona mrocznym liryzmem i surrealistyczną wyobraźnią jedyna w swoim rodzaju filmowa makabreska.

EKIPA

SCENARIUSZ, REŻYSERIA, ANIMACJA: Bartek Kulas

MUZYKA I JEJ WYKONANIE: Nick Cave, Katarzyna Groniec

CHOREOGRAFIA: Jana Kulmatycka

REŻYSER

BARTEK KULAS urodził się w 1980 roku. Jest twórcą filmów animowanych i wideoklipów, a także grafikiem, fotografikiem i scenografem. Ukończył Akademię Sztuk Pięknych w Krakowie. Po zrealizowaniu kilku filmów krótkich przygotowuje się do debiutu fabularnego. Za *Millhaven* otrzymał liczne nagrody na krajowych i zagranicznych festiwalach filmowych.

WYBRANA FILMOGRAFIA I NAGRODY:

1999 – *Co może się stać, gdy nie obejrzysz prognozy pogody*

2000 – *Ile krwi*

2001 – *Sen, Sama*

2002 – *Panoptikum* (Brązowy Medal UNICA na festiwalu w Luxemburgu), *Party*

2003 – *Ersatz*

2010 – *Millhaven* (Krakowski Festiwal Filmowy: „Srebrny Lajkonik” dla najlepszego polskiego filmu animowanego, Wyróżnienie Jury Międzynarodowego; Międzynarodowy Festiwal Filmowy „Era Nowe Horyzonty” we Wrocławiu: nagroda dla filmu animowanego w Konkursie Polskich Filmów Krótkometrażowych; Międzynarodowy Festiwal Filmów Animowanych „Animator” w Poznaniu – Specjalne Wyróżnienie Jury; Koszaliński Festiwal Debiutów Filmowych „Młodzi i Film” – wyróżnienie w kategorii krótkometrażowego filmu animowanego; Toruń Short Film Festival – II Nagroda; MFF Anchorage – Honorowe Wyróżnienie)

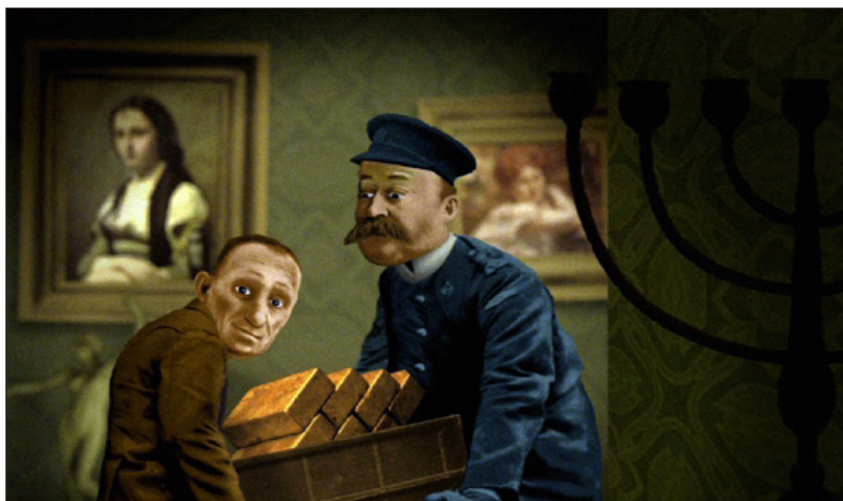

DWA REMBRANDTY W OGRODZIE

SENSACYJNA KOMEDIA DOKUMENTALNA

PREMIERA W SIECI KIN STUDYJNYCH 25 LUTEGO 2011

REŻYSERIA: JERZY ŚLADKOWSKI

POLSKA/NIEMCY 2009, 79'

DYSTRYBUCJA W POLSCE: KRAKOWSKA FUNDACJA FILMOWA

STRESZCZENIE

Łódź, jesień 1939 roku. Rodzina Atkinów, zamożnych żydowskich przemysłowców produkujących opony, prezerwatywy i inne wyroby z gumy, pośpiesznie opuszcza Polskę. W czasie niemieckiego nalotu Jacek, jedyny z pozostałych w mieście Atkinów, ładuje do wanny rodzinne precjoza. Z pomocą dozorczy zakopuje wszystko na przydomowej działce, po czym rozklekotanym automobilem wyjeżdża z Polski. W 70 lat później do Łodzi przybywa z Anglii jego syn David oraz wnuk Mark, którzy postanawiają odszukać rodzinny skarb. Łatwo nie będzie – kamienica przy ulicy Gdańskiej zajmowana jest obecnie przez strzeżoną dzień i noc instytucję wojskową. By dostać się na teren posesji i udowodnić swoje prawo do skarbu, Mark Atkin musi przebyć długą drogę, pełną absurdów i niespodzianek. Będzie odwiedzał polskie archiwa, urzędy i kancelarie prawne. W swojej determinacji spotka się z wróżką, rabinem, odnajdzie rozproszoną po całym świecie nieznaną mu dotychczas rodzinę. W końcu

będzie nawet zmuszony wypowiedzieć wojnę polskim siłom zbrojnym. Czy uda mu się wreszcie odnaleźć skarb, a w nim – jak wieść niesie – dwa płótna namalowane przez samego Rembrandta?

O FILMIE

Życie pisze czasem najbardziej nieprawdopodobne i najbardziej zwariowane historie rodzinne. Losy Atkinów, zamożnych kosmopolitycznych Żydów, rozpięte pomiędzy Rygą, Łodzią, Londynem, Kubą i Los Angeles, dotychczas słabo były znane najmłodszemu pokoleniu – Markowi i jego braciom. Młodzi Atkinowie o swoim dziadku wiedzieli niewiele i słabo identyfikowali się ze swoim żydowskim pochodzeniem. Zwłaszcza, że ich matka i babka były gojkami, a wedle tradycji judaizmu to właśnie po kądzieli dziedziczy się żydowską tożsamość.

Mark Atkin jest niezależnym producentem filmów dokumentalnych. Historię zakopanego przez dziadka skarbu znał od dziecka, jakkolwiek zawsze brzmiała ona dlań niczym barwna rodzinna legenda. Dopiero po śmierci matki w 2000 roku zdecydował się wyruszyć ze swoim ojcem, Davidem Atkinem w podróż po Polsce i Łotwie, żeby lepiej poznać rodzinne korzenie. Łódź okazała się najważniejszym punktem tej wyprawy. Ojciec, który opuścił miasto w wieku 10 lat, był wzruszony i zdumiony, widząc swój rodzinny dom w prawie niezmienionym stanie. Tylko jak dostać się do środka? Czy jest możliwe, że legendarny rodzinny skarb wciąż jeszcze tam jest? Im więcej przeszkód zaczynało gromadzić się przed spadkobiercami łódzkiego fabrykanta, z tym większą determinacją zagłębiali się w rodzinną genealogię i burzliwe dzieje ich przodków. Okazało się, że prowadzona przez Atkinów operacja będzie mieć charakter wyjątkowo karkołomny, bo w budynku, należącym obecnie do Skarbu Państwa, prowadzone są badania na rzecz polskiego wywiadu. Wiadomo też, że odzyskiwanie łódzkiej posesji w świetle dzisiejszego polskiego prawa mogłoby trwać latami. Na szczęście awanturniczy duch pozostał w rodzinie Atkinów ciągle żywy i postanowili wziąć sprawę w swoje ręce.

Dokumentalną opowieść Jerzego Śladkowskiego ogląda się nie jak rekonstrukcję zdarzeń, ale jak film sensacyjno-przygodowy z elementami komedii absurdu, w której materiały archiwalne zastąpiono animowanymi wstawkami utrzymanymi w konwencji retro. Bohaterowie *Dwóch Rembrandtów w ogrodzie* na pierwszy rzut oka przypominają domorostłych detektywów albo namiętnych poszukiwaczy przygód ogarniętych „gorącą złotą”. Jednak w miarę rozwoju wydarzeń obserwujemy, jak Mark i jego bracia przybyli do Łodzi z dalekiego świata zostają zmuszeni do zmierzenia się z tym, kim są i skąd pochodzą. Dla nich wszystkich przywracanie pamięci o dziadku jest okazją do zbliżenia się z własnym ojcem, który znajduje się u kresu życia, ale też z bliższymi i dalszymi krewnymi, których dotychczas nie znali. Przed wojną ich wspólni przodkowie mieszkali razem w tej samej łódzkiej kamienicy.

Obfitująca w nieprawdopodobieństwa i zabawne zwroty akcji opowieść o zakopanym pod podłogą żydowskim skarbie wpisuje się w historię europejskich Żydów, pełną splątanych ludzkich losów i niewyjaśnionych do końca zdarzeń. Wnukowie łódzkiego potentata z determinacją walczący o należne im mienie dostają od losu szansę, by zyskać skarb zupełnie innego rodzaju niż ten, którego początkowo szukali. Metaforą ich losów jest przywołana w filmie legenda o Izaaku Jakubowiczu, XVII – wiecznym fundatorze krakowskiej synagogi, który poszukiwał kosztowności ukrytych rzekomo gdzieś w dalekiej Pradze, a odnalazł je... u siebie w domu, pod piecem.

Film *Dwa Rembrandty w ogrodzie* w 2010 roku otwierał 50. jubileuszowy Krakowski Festiwal Filmowy, gdzie miał swoją światową premierę. Spotkał się u publiczności z niezwykle ciepłym przyjęciem.

GŁOSY MEDIÓW

Dwa Rembrandty w ogrodzie są błyskotliwą mieszanką dokumentu i kina detektywistycznego. Swój urok film zawdzięcza zarówno wyrazistym bohaterom (jest rzeński ojciec Marka, są też nowopoznani amerykańscy krewni), jak i wartkiej narracji Śladkowskiego, który wzbogaca genealogiczną podróż Marka Atkina o zabawne animowane wstawki. Przy okazji zachodni widz otrzymuje w pigułce kawał powojennej historii Polski.
/Tomasz Bielenia, interia.pl/

Dokument jest szalenie zabawny, zaskakujący. Zmagania sympatycznych, ciągle skłonnych do żartów obcokrajowców z bezduszną biurokracją i sztywnymi urzędniczo-wojskowymi procedurami pozostawiły uśmiech na twarzy większości widzów jeszcze długo po projekcji. /Joanna Korczyk, onet.pl/

Znakomitym pomysłem było również pointowanie najważniejszych aspektów filmu – znaczących informacji o przeszłości, wydarzeń z teraźniejszości, różnych opowiadanych anegdot – ironicznymi, przezabawnymi animacjami, stworzonymi za pomocą stosunkowo prostej kreski, lecz wspaniale uzupełniających ramy dokumentu Śladkowskiego. /Dariusz Kuźma, stopklatka.pl/

EKIPA

SCENARIUSZ I REŻYSERIA: Jerzy Śladkowski

ZDJĘCIA: Andrzej Szulkowski, Małgorzata Szyłak, Mateusz Wajda, Magdalena Górka

MUZYKA: Henryk Kuźniak

MONTAŻ: Agnieszka Bojanowska PSM, Jakub Śladkowski PSM

ANIMACJA: Ulf Roland Larsson

WYSTĘPUJĄ: Mark Atkin, David Atkin, Nigel Atkin, Cath Atkin, Douglas Atkin, Morris Schrage, Michael Schrage, Martha Schrage, Mark Widawer, Dick Arey, Symcha Keller, Jerzy Kropiwnicki, Bogdan Klich, Jarosław Nowak, Maria Wentlandt-Walkiewicz, Katarzyna Wianecka, Marta Lewandowska, Aneta Sadko, Lucjan Nowacki, Zbigniew Derda

PRODUCENCI WYKONAWCZY: H.W. Pausch, Marek Nowowiejski, Daniel Petry

PRODUKCJA: Bow and Arrow Entertainment Ltd., Context TV, ARTE, TVP

REŻYSER

JERZY ŚLADKOWSKI urodził się w 1945 roku w Radomiu. W 1971 roku ukończył filologię klasyczną na Uniwersytecie Toruńskim, a w 1973 – studia z dziedziny fotografii, filmu i telewizji na Uniwersytecie Warszawskim. W latach 1972-82 był dziennikarzem, producentem i reżyserem pracującym dla Telewizji Polskiej. Od 1981 roku mieszka i pracuje w Szwecji, gdzie realizuje filmy dokumentalne m.in. dla szwedzkiej telewizji i Szwedzkiego Instytutu Filmowego. Współpracuje także z ZDF, ARTE, a także z fińskimi, duńskimi i norweskimi stacjami telewizyjnymi oraz TVP. Za granicą wyprodukował i wyreżyserował ponad 40 filmów, w większości dokumentalnych, realizowanych w najbardziej odległych zakątkach świata. Jego najnowszy film, *Vodka Factory*, wygrał główną nagrodę na prestiżowym festiwalu filmów dokumentalnych i animowanych w Lipsku.

WYBRANA FILMOGRAFIA I NAGRODY:

1983 – *The Conductor*

1986 – *The Man With the Cross*

1987 – *CCCC – Carat, Cut, Clarity, Colour*

1987 – *The Gold of Sierra Pelada*

1990 – *The Triangle of Death* (The Swedish Journalism Award, Special Commendation Prix Italia, Don Quijote Award, Leipzig Documentary Film Festival, I Prize Munchen International Documentary Film Festival)

1991 – *Aral, the Vanishing Lake*

1992 – *The Laplander*

1992 – *Behind Illusions*

1994 – *Wild Siberia*

1995 – *Vendetta* (Felix Prix ARTE)

1996-1998 – *Secret Russia*

1999 – *Swedish Tango* (Finalist Award New York Film Festival, Adolf Grimme Award, IDA Prize Los Angeles)

2000 – *Lappsjukan*

2001 – *Gawrilo's Last Temptation*

2002 – *Noble Virgins* (Finnish Film Art Council Quality Prize, Special Commendation Prix Europa)

- 2004 – *My American Family* (Foreign Press Special Award, 8th Mediterranean Video Festival, Włochy)
- 2006 – *Best Friends* (Prix Europa, nominacja w kategorii najlepszego dokumentu telewizyjnego)
- 2007 – *Paradise* (nominacja do nagrody Guldbagge, The National Swedish Film Award dla Najlepszego Dokumentu, nominacja do Prix Europa w kategorii najlepszego dokumentu telewizyjnego)
- 2007 – *Crime Diary*
- 2009 – *Dwa Rembrandty w ogrodzie*
- 2010 – *Vodka Factory* (Złoty Gołąb dla Najlepszego Dokumentu Pełnometrażowego na festiwalu DOK Leipzig w Lipsku)

KONTAKT

Krakowska Fundacja Filmowa
ul. Basztowa 15/8a, 31-143 Kraków
tel./fax +48 12 294 69 45
Patrycja Czarny, patrycja.czarny@kff.com.pl
www.kff.com.pl

ZREALIZOWANO PRZY POMOCY FINANSOWEJ PISF

POLSKI INSTYTUT SZTUKI FILMOWEJ

PRODUKCJA

PATRONAT MEDIALNY

